

Lovforslagene sættes til Forhandling.

Gustav Pedersen:

Medens der vedrørende det Toldlovforslag, der blev behandlet i Fredags, kunde siges, at det indeholdt visse Ting, som laa uden for den almindelige finansielle og økonomiske Situation, saa gælder det for de to nu under Behandling værende Lovforslag, at de først og fremmest eller maa-ske udelukkende har til Hensigt dels at forbedre Statens Økonomi og dels samtidig at skabe en bedre økonomisk Situation, at stabilisere Pengevæsenet og skabe større Harmoni mellem Købeevne og Købemulighed. Jeg vil derfor fremføre et Par ganske almindelige Bemærkninger, inden jeg gaar over til at gøre nogle Bemærkninger om selve Lovforslaget.

Der er, saa vidt man kan skønne, nogenlunde Enighed i hele Befolkningen om, at det er nødvendigt at bringe Ofre for at skabe økonomisk Stabilitet i vort Land, men der er derimod ikke lige saa stor Enighed om, hvem der skal bringe Ofrene, og der er vel heller ingen Grund til at være forbavset over, at det er saadan; det har vi jo kendt i alle Situationer, at man synes altid, at ens egne Vanskeligheder er de største, og at det derfor mere tilkommer andre at bringe de fornødne Ofre. Det vil altsaa sige, at det maa være Rigsdagens Opgave at prøve at finde, hvor det vil være rimeligt at lægge de Byrder, som skal tvinge Ofrene igennem, og her er der to Veje at gaa. Der er enten den at faa saa mange som muligt til at betale og bringe Ofre under den Forudsætning, at jo flere man faar med, des bedre bliver Virkningerne, men der kunde jo ogsaa være den anden Vej at gaa, at prøve at finde de Tilfælde, som dækker det stærkeste og det haardest virkende Misforhold mellem Midler og Landets Købsmuligheder.

Det er min Opfattelse, at man hidtil fra Regeringens Side har haft en Svaghed for at lægge Byrderne saa bredt, som det overhovedet har været muligt. Det er vist ikke nødvendigt at bruge mange Ord for at slaa fast, at det i hvert Fald ikke er rimeligt, at man lægger Byrderne saa bredt som muligt. Det kan vel ikke fuldkommen være glemt, at alle Lønarbejdere og alle, der har økonomiske Vilkaar paa Linie med Lønarbejderne, i mange Aar har maattet bruge af den Smule Ressourcer, de havde. Der er sikkert ikke ret mange Hjem med

smaa eller middelstore Indtægter, hvor man ikke gennem Krigsaarene har maattet tære paa den Smule Formue, der laa i Hjemmet, og det værste ved det er, at dette Forbrug af Aktiver er fortsat ogsaa efter Krigen. Nu er det ganske vist saadan, at nominelt har der været Regulering i Overensstemmelse med Pristallet, men reelt er det kun en meget lille Del af Lønmodtagerne, der har kunnet bevare den Realindtægt, de havde før Krigen. Der kan være enkelte Omraader, hvor der er skabt en større Forbrugsmulighed og flere Købemidler. Der har selvfølgelig været en Del unge, som forholdsvis hurtigt under Mangelen paa Arbejds-kraft har faaet deres Indtægter forøget, og som i første Omgang har haft Fordelen af, at deres faste Udgifter var relativt smaa, men for det første er det jo en ret begrænset Kreds, for det andet følger de faste Udgifter forholdsvis hurtigt efter, ikke mindst paa Beklædnings- og Skatteområdet, og endelig kommer dertil, at disse mere konjunkturbestemte Indtægter jo har været i Aftagen i de senere Aar. Men for langt den overvejende Del af Arbejderne og Funktionærerne er det saadan, at der er en mindre Købeevne, end der var før Krigen, og hvad der er mere afgørende i dette Forhold: det er efterhaanden ved at blive saadan, at der heller ikke er Købeevne til Værdier, som der egentlig burde være Købeevne til. Der kunde ogsaa være Grund til i denne Forbindelse at nævne, at der, hvor de mindre bemidlede opsparede en Del af deres Indtægt, maatte de tage et Tab, baade i Kraft af Pengenes mindre Værdi, men ogsaa fordi de Forrentningsmuligheder, de havde, næsten altid var begrænset til Sparekasserne, der jo har givet en meget lav Rente.

Det vil derfor være forsvarligt at hævde, at paa disse Felter har der gennem mange Aar været bragt Ofre, store Ofre. Paa den anden Side ligger de erhvervsdrivende. Jeg er klar over, at der ogsaa der har været Grupper, som ikke har været særlig lukrativt stillet, men Tallene viser jo tilstrækkelig klart, at en ikke ringe Del af de erhvervsdrivende ikke blot har kunnet opretholde deres Indtægt, ogsaa uanset Prisstigningerne, men i vid Udstrækning har naaet direkte Fremgang; det viser sig i hvert Fald paa Formueopgørelserne, at der er en overordentlig omfattende Formuefremgang. Vi maa endvidere tage i Betragtning, at i disse Kredse har det meget ofte været saadan, at man ikke har været ude for den Til-